

ΘΕΑΤΡΟ

ΘΕΑΤΡΟ ΘΙΑΣΟΣ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ: Ρό-
μπερτ Σέριφ: *Μις Μείμπελ*.

Ἄν ἔδιναν σ' ἓναν, ἔστω καὶ μέτριας
θεατρικῆς μόρφωσης, ἀναγνώστη, νὰ διοβή-
σει τὸ «Τέλος τοῦ Ταξειδιοῦ» καὶ τὴν «Μις
Μείμπελ», χωρὶς νὰ τοῦ ποῦν ποιὸς τὰ ἔχει
γράψει, ἀσφαλῶς δὲν θὰ τ' ἀπόδινε στὸν
ἴδιο συγγραφέα.

Καὶ ἂν ἀκόμη τοῦ ἔλεγαν πὼς εἶναι ἔρ-
γα τοῦ ἴδιου συγγραφέα, θὰ στοιχημάτιζε
πὼς ἡ «Μις Μείμπελ» εἶναι τὸ πρωτόλειο.

Γιατὶ ἡ ἀπόσταση ποῦ χωρίζει τὸ λιτό
καὶ ὀξύτατο δραματικὸ τέλος τοῦ «Τέλους
τοῦ Ταξειδιοῦ» ἀπὸ τὴν ἀπλοϊκὰ μελοδρα-
ματικὴ «Μις Μείμπελ» εἶναι μεγάλη.

Εἶπα παραπάνω, ἂν τοῦ ἔδιναν νὰ τὰ δια-
βάσει. Γιατὶ ἡ «Μις Μείμπελ» παιγμένη ἀπὸ
τὴ Μαρίκα Κοτοπούλη, γλυτώνει τὸ συγγρα-
φέα της, γιατί ἡ πραγματικὰ μεγάλη τέχνη
τῆς κορυφαίας μας ἠθοποιοῦ, φτασμένη στὸ
ἀπόγειό της, ἀπαλλαγμένη ἀπὸ κάθε—ἔστω
καὶ σχετικὰ—περιττό, λαγαρὴ καὶ λαμπερή,
σὰν τὸ παλιὸ καλὸ κρασί, μουδιάζει τὴν
κρίση μας σ' ὅλη τὴ διάρκειά της παρα-
στάσης.

Ἄν δὲν ἦταν ἡ Μαρίκα Κοτοπούλη, ἡ
ἱστορία τῆς Μις Μείμπελ (μιᾶς καλότατης
φιλάνθρωπης γεροντοκόρης, ποῦ γιὰ νὰ
βοηθήσει τοὺς προστατευόμενους της—ἓναν
νεαρόν ἀρχιτέκτονα μὲ τὴ μνηστή του, ἓναν
γιατρό, τὸν πάστορα τῆς μικρῆς τῆς πόλης
μὲ τὴ γυναίκα του καὶ τὸν κηπουρό της—νὰ
πραγματοποιήσουν τὰ ὄνειρά τους, φτάνει
ὡς τὸ ἔγκλημα, πλαστογραφῶντας πρῶτα
τὴ διαθήκη τῆς πλούσιας ἀδερφῆς της καὶ
ὕστερα δηλητηριάζοντάς την—μ' ἀνώδυνο
εἶναι ἀλήθεια τρόπο—ἀλλὰ πάντα δηλητη-
ριάζοντάς την, μὲ τοὺς γλυκερὰ καλοὺς τύ-
πους της, τὶς ἐπαναλήψεις, τὶς ἀτέλειωτες
ἐξηγήσεις), θὰ ἔδειχνε ὅλη τὴν ἀδυναμία
τοῦ συγγραφέα της νὰ στήσει θεατρικὰ τὸ
ἔργο του καὶ νὰ ἐπιτύχει τὴ δικαίωση τῆς
ἡρώιδας του.

Τὸ ἔργο αὐτὸ ἀνάλαβε καὶ ἔφερε ἐπάξια
σὲ πέρας ἡ Μαρίκα Κοτοπούλη.

Πρέπει ὅλοι καὶ πιο πολὺ οἱ καινούργιοι
μας ἠθοποιοί, νὰ προσέξουν, νὰ χαροῦν καὶ

νὰ διδαχθοῦν ἀπὸ τὸ παίξιμό της. Παίξιμο,
ποῦ σὰν ὅλα τὰ ἀληθινὰ πράγματα, ξεπερ-
νάει τὸ χρόνο καὶ ἱκανοποιεῖ καὶ τὸν ἀπαι-
τητικώτερο σημερινὸ θεατῆ.

Κάθε σύγκριση μὲ τὴ Μαρίκα Κοτοπού-
λη εἶναι φυσικὸ νὰ ἀποβῆ σὲ βάρος καὶ
τοῦ καλύτερου μας ἠθοποιοῦ.

Γι' οὗτὸ καὶ ἡ πλαισίωσή της θάταν
πολὺ δύσκολη. Καὶ τὸ ὅτι ὁ κ. Δ. Μυράτ
κατῶρθωσε νὰ τὴν πλῆσιν ὡς καλὰ, πρέπει
νὰ θεωρηθῆ σὰν μιὰ ἀναμφισβήτητη σκη-
νοθετικὴ ἐπιτυχία.

Γιατὶ, ἂν ἐξαιρέσουμε τὸν κ. Φωτόπου-
λο, ποῦ δυστυχῶς ὑποφέρει ἀκόμη ἀπὸ τὴν
ἐπιθεωρησιακὴ του δόξα, οἱ ἄλλοι ἠθοποιοί,
μ' ἐπικεφαλῆς τὴν Κα Χριστίνα Καλογερί-
κου, ποῦ ἔδωσε δημιουργικὰ καὶ ἀπολαυ-
στικὰ τὴ γυναίκα τοῦ πάστορα, στάθηκαν
πολὺ καλοὶ κ' ἡ σκηνοθεσία γενικὰ ἦταν
σεμνὴ καὶ προσεγμένη.